

Ovu knjigu je 2010. godine na hebrejskom jeziku, u Izraelu, objavio *Yedioth Ahronoth*.

MOSAD: NAJVEĆE MISIJE IZRAELSKJE TAJNE SLUŽBE
Copyright © 2012 by Michael Bar-Zohar and Nissim Mishal
Mossad: THE GREAT OPERATIONS OF ISRAEL'S SECRET
SERVICE

Sva prava zadržana.

Korišćenje ili reprodukovanje ove publikacije bilo kojim putem i na bilo koji način nije dozvoljeno bez prethodnog pismenog odobrenja izdavača, osim kada se radi o kratkim navodima za potrebe članaka i recenzija.

Prava za objavljivanje na srpskom jeziku obezbeđena preko agencije *Writer's House, LLC* i *Plima d.o.o.*

Knjiga 7

Edicija Viktorija donosi knjige o borbi za pobedu.

Majkl Bar-Zohar
i Nisim Mišal

MOSAD

Najveće misije izraelske tajne službe

Prevela s engleskog Alisa Koljenšić Radić

Magelan Press
Beograd, 2014.

Posvećeno TK

SADRŽAJ

<i>Uvod: Sam protiv neprijatelja</i>	9
1. Kralj senki.....	13
2. Sahrane u Teheranu	21
3. Vešanje u Bagdadu	43
4. Sovjetska krtica i telo u moru	57
5. „Ah, to? Ma to je govor Hruščova...”	71
6. „Dovedite Ajhmana, živog ili mrtvog!”	81
7. Gde je Josele?	115
8. Nacistički heroj u službi Mosada.....	141
9. Naš čovek u Damasku.....	163
10. „Hoću MiG-21!”	191
11. Oni koji nikada ne zaboravljaju	207
12. Potraga za Crvenim princem	223
13. Device iz Sirije.....	255
14. „Danas počinje rat!”	265
15. Medena zamka za atomskog špijuna	285
16. Sadamov supertop.....	303
17. Fijasko u Amanu	317
18. Iz Severne Koreje s ljubavlju	331
19. Ljubav (i smrt) posle podne	345
20. Dok su kamere snimale	359
21. Iz zemlje kraljice od Sabe.....	373
Epilog: Rat sa Iranom?.....	391
Literatura i izvori.....	397

Uvod:

Sam protiv neprijatelja

Dvanaestog novembra 2011. godine izuzetno snažna eksplozija uništila je tajnu raketnu bazu u blizini Teherana; ubijeno je sedamnaest pripadnika Revolucionarne garde, a desetine raketa su pretvorene u gomilu sagorelog gvožđa. U eksploziji je poginuo i general Hasan Tehrani Mogadam, „otac” balističkih projektila dugog dometa - 'Šehab' i čovek koji je bio zadužen za iranski raketni program. Međutim, tajni cilj bombardovanja nije bio Mogadam, već raketni motor na čvrsto gorivo, koji je bio u stanju da nuklearni projektil prenese više od 6 000 milja, od podzemnog silosa u Iranu do teritorije SAD-a, preko čitave zemaljske kugle.

Trebalo je da novi nuklearni projektil koji su pripremali iranski čelnici baci američke gradove na kolena i pretvori Iran u vodeću svetsku silu. Novembarska eksplozija je taj projekat odložila za nekoliko meseci. Iako je cilj novih raketa dugog dometa bila Amerika, eksplozije koje su uništile iranske baze najverovatnije je organizovala izraelska tajna služba, Mosad. Od kada je osnovan pre više od šezdeset godina, Mosad se neustrašivo i svim mogućim sredstvima borio protiv opasnosti koje su pretile Izraelu i Zapadu. Danas – više nego ikada ranije – obaveštajni podaci koje Mosad prikuplja i operacije koje sprovodi utiču na bezbednost Amerike, kako u inostranstvu, tako i kod kuće.

Po navodima njegovih sopstvenih izvora, Mosad se trenutno odupire nedvosmislenom, jasnom obećanju iranskih čelnika da će Izrael biti zbrisan sa mape sveta. Time što protiv Irana neprekidno vodi *rat u senci*, tako što sabotira njegova nuklearna postrojenja, ubija naučnike, snabdeva fabrike lošom opremom i nekvalitetnim sirovinama korišćenjem lažnih kompanija, organizuje dezertiranje

visokih vojnih zvaničnika i najznačajnijih nuklearnih istraživača, i ubacuje zlokobne viruse u kompjuterske sisteme – Mosad se, po sopstvenim rečima, bori protiv opasnosti koju bi Iran predstavljao kada bi posedovao atomsko naoružanje, i onoga šta bi jedan takav Iran značio za Sjedinjene Države i ostatak sveta. Pošto je za nekoliko godina odložena izrada iranske nuklearne bombe, Mosadova tajna borba trenutno dostiže svoj vrhunac, pre nego što se bude pribeglo krajnjim merama, tj. vojnom napadu.

Boreći se protiv terorizma, Mosad je od sedamdesetih godina dvadesetog veka uspeo da zarobi i eliminiše brojne značajne teroriste u njihovim uporištima u Bejrutu, Damasku, Bagdadu i Tunisu, kao i u borbenim ispostavama koje su držali u Parizu, Rimu, Atini i na Kipru. Po izveštajima zapadnih medija, agenti Mosada su 12. februara 2008. godine u Damasku uhvatili u zasedu i ubili Imada Mugnijeha, vojnog lidera Hezbolaha. Mugnijeh je bio zakleti neprijatelj Izraela, ali je bio i prvi na spisku najtraženijih lica FBI-ja kao čovek koji je isplanirao i organizovao masakr 241 američkog marince u Bejrutu. Za njim je ostao krvav trag stotina izginulih Amerikanaca, Izraelaca, Francuza i Argentinaca. Trenutno se po Bliskom istoku traga za vođama Islamskog džihada i Al Kaide.

Pa ipak, kada je Mosad upozorio Zapad da bi Arapsko proleće moglo da preraste u Arapsku zimu – delovalo je kao da ga niko nije čuo. Države Zapada su tokom čitave 2011. godine proslavljale ono za šta se verovalo da predstavlja osvit jednog novog doba demokratije, slobode i ljudskih prava na Bliskom istoku. U nadi da će građani Egipta to podržati, Zapad je izvršio pritisak na predsednika Mubaraka, svog najboljeg saveznika u arapskom svetu, da se povuče sa položaja. Međutim, masa koja je prva pohrlila na trg Tahrir u Kairu požurila je da zapali američku zastavu; potom je provalila u izraelsku ambasadu sa zahtevom da se prekine mirovni dogovor sa Izraelom i uhapsila aktiviste američkih nevladinih organizacija. Slobodni izbori u Egiptu su na vlast doveli

Muslimansko bratstvo, tako da se Egipat danas ljulja na ivici anarhije i privredne katastrofe. U Tunisu se polako ukorenjuje fundamentalistički islamski režim, dok Libija deluje kao da je sledeća na redu. Jemen je u rasulu. Predsednik Asad u Siriji sprovodi masakre nad sopstvenim građanima. Manje ekstremne države, kao što su Maroko, Jordan, Saudijska Arabija i Emirati u Persijskom zalivu, smatraju da su ih zapadni saveznici izdali, a nade polagane u ljudska prava, prava žena, demokratske zakone i vladavinu prava – koje su ove velike revolucije probudile – potisnule su fanatične verske stranke, koje su bile bolje organizovane i povezane nego što je to bio običan svet koji je izašao na ulice.

Ta Arapska zima je Bliski istok pretvorila u tempiranu bombu koja pretila narodu Izraela i njegovim saveznicima u zapadnom svetu. Kako se istorijski događaji budu ređali, zadaci Mosada će postajati sve riskantniji, ali i sve značajniji za Zapad. Čini se da Mosad sada predstavlja najbolju odbranu protiv iranske nuklearne pretnje, protiv terorizma, protiv svega – šta god da je u pitanju – a što bi moglo da se izrodi iz tog bliskoistočnog haosa. I, što je najvažnije – osim ulaska u otvoreni rat – Mosad predstavlja i jedini način borbe koji je još preostao.

Sušтина Mosada su njegovi bezimeni ratnici, svi oni muškarci i žene koji rizikuju svoje živote, pod lažnim imenima žive odvojeno od svojih porodica i sprovode neustrašive operacije u neprijateljskim državama, u kojima i najmanja greška može da dovede do njihovog hapšenja, mučenja ili smrti. Tokom Hladnog rata, najgore što je moglo da se desi tajnom agentu koga bi zarobili Zapadni ili Komunistički blok, bilo je da na jednom od hladnih, maglom obavijenih berlinskih mostova bude razmenjen za nekog drugog agenta. Ruski ili američki, britanski ili istočnonemački, agenti su uvek bili svesni toga da nisu sami i da uvek ima nekoga ko će da ih vrati na sigurno. Za usamljene ratnike Mosada, međutim, nema razmene na maglovitim mostovima; oni svoju smelost plaćaju životom.

U ovoj knjizi prvi put govorimo o najvećim misijama i najhrabrijim herojima Mosada, ali i o greškama i neuspesima koji su – ne jednom – narušili ugled organizacije i potresli je do samih njenih temelja. Te misije su odredile sudbinu Izraela, a umnogome i sudbinu čitavog sveta. Pa ipak, one za agente Mosada predstavljaju odraz njihove duboke, idealističke ljubavi prema sopstvenoj državi, njihove potpune posvećenosti njenom postojanju i daljem opstanku, i njihove spremnosti da se izlože najneverovatnijim rizicima i suoče sa najvećim opasnostima. Radi Izraela.

Prvo poglavlje

KRALJ SENKI

U kasno leto 1971. velika oluja je besnela Mediteranom, a visoki talasi udarali su o obale Gaze. Mudri lokalni arapski ribari tog dana nisu izašli na more; to, naprosto, nije bio dan za borbu sa opasnim vodama. Zapanjeno su gledali kako se iz talasa iznenada pojavljuje olupan čamac i s mukom pristaje na mokar pesak. Iz njega je iskočilo nekoliko Palestinaca, koji su, mokre i izgužvane odeće i čalmi, krenuli uz obalu. Na neobrijanim licima video im se umor izazvan dugom plovidbom; nisu, međutim, imali vremena za odmor, jer su bežali kako bi spasli život. Iz pravca uzburkanog mora pojavio se izraelski torpedni čamac prepun vojnika pod punom ratnom spremom, koji ih je sledio velikom brzinom. Kada se približio obali, vojnici su poskakali u plitku vodu i otvorili vatru na Palestince. Dvojica dečaka iz Gaze, koji su se igrali na plaži, potrčali su ka Palestincima i pomogli im da se sakriju u obližnjem voćnjaku; izraelski vojnici nisu mogli da ih nađu, ali su nastavili da pretražuju plažu.

Kasno te noći, u voćnjak se – kako bi ispitao situaciju – ušunjabo mladi Palestinac sa kalašnjikovim. Begunce je našao zbijene u grupici u udaljenom ćošku. „Ko ste vi, braćo?“, upitao je.

„Mi smo pripadnici Narodnog fronta za oslobođenje Palestine“, odgovorili su mu. „Iz izbegličkog kampa u Tiru, u Libanu“.

„*Marhaba*, dobro došli“, reče mladić.

„Da li si čuo za Abu-Seifa, našeg komandanta? Poslao nas je da se sastanemo sa komandantima Narodnog fronta u Bet Lahiji (terorističkom uporištu na jugu pojasa Gaze). Imamo novac i oružje, pa bismo hteli da koordiniramo operacije.“

„Ja ću vam pomoći“, reče mladić.

Sledećeg jutra nekoliko naoružanih terorista otpratilo je pridošlice do izolovane kuće u izbegličkom kampu u Džabaliji. Odveli su ih u veliku prostoriju i pozvali ih da sednu za sto. Malo kasnije su ušli komandanti Narodnog fronta, sa kojima su ovi želeli da se sretnu. Toplo su se pozdravili sa braćom iz Libana i seli preko puta.

„Možemo li da počnemo?“, upitao je zdepast, proćelav mlad čovek sa crvenom čalmom, koji je delovao kao vođa libanske grupe. „Da li su svi tu?“

„Jesu“.

Libanac podiže ruku i pogleda na sat. To je bio ugovoreni znak. Iznenada, „izašlanici iz Libana“ izvukoše oružje i otvoriše vatru. Teroristi iz Bet Lahije bili su mrtvi za manje od minut. „Libanci“ istrčaše ih kuće, izgubiše se u vijugavim uličicama kampa Džabalija, a potom i na prometnim ulicama Gaze, i uskoro predoše na izraelsku teritoriju. Te večeri je čovek sa crvenom čalmom, kapetan Meir Dagan, komandant tajne jedinice Izraelskih odbrambenih snaga pod nazivom Rimon, podneo raport generalu Arijelu (Ariku) Šaronu da je Operacija *Kameleon* uspešno obavljena. Opasna teroristička grupa u kojoj su bile sve vođe Narodnog fronta iz Bet Lahije – bila je eliminisana.

Dagan je imao samo dvadeset šest godina, ali je već bio borac o kome su se ispredale legende. On je isplanirao čitavu operaciju: da se predstave kao teroristi iz Libana, da doplove starim čamcem iz pravca izraelske luke Ašdod, da se kriju tokom čitave noći, sastanu sa teroristima, i po izvršenom atentatu pobegnu nazad. Organizovao je čak i lažnu potragu za izraelskim torpednim čamcem. Dagan je bio sjajan gerilac, hrabar i kreativan, čovek koji se nije obazirao na pravila borbe. Jicak Rabin je za njega jednom prilikom rekao: „Meir ima jedinstvenu sposobnost da smišlja anti-terorističke operacije koje nalikuju na filmske trilere“.

Budući direktor Mosada, Deni Jatom, sećao se Dagana kao zdepastog deččića sa grivom tamne kose, koji se prijavio sa željom

da se pridruži najprestižnijoj jedinici izraelskih komandosa - Sajeret Matkalu, i koji je sve prisutne zapanjio svojim veštinama u bacanju noža. Bio je u stanju da dugim komandoskim sečivom pogodi šta god je hteo. Iako je bio odličan u ciljanju, nije prošao testove za prijem u Sajeret Matkal, tako da je u početku morao da se zadovolji srebrnim krilima padobranca.

Ranih sedamdesetih godina dvadesetog veka poslali su ga na pojas u Gazi, koji je Izrael 1967. godine osvojio u Šestodnevnom ratu i koji je od tada važio za osinjak najkrvavijih terorističkih aktivnosti. Palestinski teroristi su bombama, eksplozivom i oružjem svakoga dana ubijali Izraelce, kako na pojasu Gaze, tako i u samom Izraelu; Izraelske odbrambene snage su tada skoro u potpunosti izgubile kontrolu nad izbegličkim kampovima, iz kojih se širilo nasilje. Drugog januara 1971. godine, pošto je decu iz porodice Arojo – petogodišnju Avigejl i osmogodišnjeg Marka – raznela eksplozija kada je terorista ubacio bombu u kola u kojima su oni bili, general Arijel (Arik) Šaron je zaključio kako je došlo vreme da se krvavi masakr zaustavi. Okupio je grupu starih prijatelja sa kojima je ratovao u mladosti i dodao joj još nekoliko talentovanih mlađih vojnika. Jedan od njih je bio i Dagan – nizak, zdepast oficir okruglog lica, koji je šepao na jednu nogu od dana kada je, u vreme Šestodnevnog rata, stao na nagaznu minu. Dok se lečio u bolnici Soroka u Ber-Ševi, zaljubio se u Binu, medicinsku sestru koja ga je negovala. Venčali su se čim se oporavio.

Šaronova jedinica zvanično nije postojala. Zadatak joj je bio da uništava terorističke organizacije u Gazi upotrebom riskantnih i nekonvencionalnih metoda. Dagan je imao običaj da šeta po okupiranoj Gazi sa štapom i dobermanom, noseći sa sobom nekoliko pištolja, revolvera i poluautomatskih pušaka. Neki su tvrdili da su ga viđali kako, prurušen u Arapina, kroz opasne uličice Gaze mirno jaše na magarcu. Hendikep nije nimalo uticao na njegovu rešenost da do kraja sprovede čak i najopasnije operacije. Uverenja

su mu bila jednostavna. Imamo neprijatelje, zle Arape, koji žele da nas poubijaju, tako da prvo moramo da poubijamo mi njih.

Dagan je u okviru jedinice formirao „Rimon”, prvu tajnu izraelsku jedinicu komandosa, čiji su pripadnici, prurušeni u Arape, delovali duboko u neprijateljskim uporištima. Kako bi mogli nesmetano da se kreću među Arapima i neotkriveni stignu do svojih ciljeva – morali su da rade u tajnosti. Brzo su postali poznati kao „Arikove ubice”, jer se govorilo da često hladnokrvno ubijaju zarobljene teroriste. Pričalo se kako su imali običaj da teroristu odvedu u mračnu uličicu i da mu kažu: „Imaš dva minuta da pobeješ”. Kada bi ovaj pokušao da im izmakne, ubili bi ga. Ponekad bi za sobom ostavili bodež ili pištolj, pa bi teroristu na mestu ubili kada bi posegnuo za njim. Novinari su izveštavali da Dagan svako jutro odlazi u polja, gde jednu ruku koristi kako bi mokrio, dok drugom puca u prazne konzerve koka-kole. On je govorio da su to neistine. „O svima nama se ispredaju mitovi, to je tačno“, govorio bi, „ali neke stvari koje se pišu su naprosto neistinite“.

Minijatura jedinica izraelskih komandosa je vodila težak, svirep rat, u kome je život neprestano visio o koncu. Daganovi ljudi su se skoro svake večeri preoblačili u žene ili ribare i odlazili u potragu za poznatim teroristima. Predstavljajući se kao arapski teroristi, sredinom januara 1971. godine su na severnom delu pojasa navukli pripadnike Fataha u zasedu, gde su ih potom sve pobili u pucnjavi do koje je došlo između dve grupe. Dvadeset devetog januara 1971. Dagan i njegovi ljudi su se, ovoga puta u uniformama, u dva džipa vozili po obodu kampa Džabalija (palestinskog izbegličkog kampa). Susreli su se sa taksijem među čijim putnicima je Dagan prepoznao poznatog teroristu Abu Nimera. Izdao je naređenje džipovima da stanu, a njegovi vojnici su opkolili taksu. U trenutku kada je Dagan prišao vozilu, iz njega je iskoračio Abu Nimer, sa granatom u ruci. Izvukao je udarnu iglu, gledajući Daganu pravo u oči. „Granata!”, tada je uzviknuo Dagan,

ali je – umesto da se baci u zaklon – skočio na teroristu, srušio ga na zemlju i oteo mu granatu iz ruke. Za ovaj podvig nagrađen je medaljom za hrabrost. Priča se da je, pošto je odbacio granatu na stranu, Abu Nimera ubio golim rukama.

Mnogo godina kasnije, u jednom od svojih retkih intervju sa izraelskim novinarom Ronom Lešemom, Dagan je rekao: „Rimon nije bio tim zadužen za ubijanje... Nije to bio Divlji zapad, pa da se puca kako kome padne na pamet. Nikada nismo napadali žene i decu... Napadali smo ljude koji su bili krvoločne ubice. Njih smo ubijali, a druge odvrćali. Kako bi zaštitila civile, država ponekad mora da radi stvari koje su u suprotnosti sa demokratskim vrednostima. Tačno je da u jedinicama kao što je naša spoljne granice dozvoljenog umeju da postanu zamagljene. Zbog toga morate da budete sigurni da radite sa najboljim ljudima. Najprljavije radnje treba da obavljaju najpošteniji.

Na demokratski način ili ne — Šaron, Dagan i njihovi saborci su u velikoj meri iskorenili terorizam u Gazi, tako da je oblast godina-ma bila mirna i bezbedna. Međutim, neki tvrde da je Šaron jednom, u polušali, ovako opisao svog vernog pomoćnika: „Meirova specijalnost je odvajanje arapskih glava od tela“. Pa ipak, pravog Dagana poznaje tek nekolicina. Rodio se 1945. godine kao Meir Huberman, u vozu, na obodu Hersona u Ukrajini, dok mu je porodica bežala iz Sibira prema Poljskoj. Najbliži su mu većinom nestali u Holokaustu. Meir je sa roditeljima emigrirao u Izrael i odrastao u siromašnoj četvrti u Lodu, arapskom gradiću udaljenom od Tel Aviva nekih petnaestak milja. Mnogi su ga znali kao nepobedivog borca, ali je malo ko išta znao o njegovim tajnim strastima: izuzetno je voleo da čita istorijske knjige, bio je vegetarijanac, voleo je klasičnu muziku, a bavio se i slikanjem i vajaranjem.

Bio je to čovek koga je još od ranog detinjstva proganjala užasna patnja kojoj je njegova porodica – zajedno sa ostalim Jevrejima – bila izložena tokom Holokausta, tako da je čitav život posvetio

odbrani novostvorene izraelske države. Dok se uspinjao vojnom hijerarhijskom lestvicom, prva stvar koju bi uradio u svakoj novoj kancelariji koju bi mu dodelili, bilo je da na zid okači veliku fotografiju jednog jevrejskog starca koji, umotan u molitveni šal, kleči pred dvojicom oficira SS-a, od kojih jedan u ruci drži motku, a drugi pištolj. „Ovaj starac je moj deda“, govorio bi Dagan posetiocima svoje kancelarije. „Gledam ovu fotografiju i znam da moramo da budemo jaki, i da se branimo, kako se Holokaust nikada više ne bi ponovio.“

Starac na fotografiji zaista jeste bio Daganov deda, Ber Erlih Slušni, koji je u Lukovu ubijen nekoliko trenutaka nakon što je fotografija snimljena. U vreme rata, koji je počeo na praznik Jom Kipur 1973. godine, Dagan je bio među prvim Izraelcima koji su, kao pripadnici izviđačke jedinice, prešli Suecki kanal. Tokom Libanskog rata 1982. godine ušao je u Bejrut na čelu svoje oklopne brigade. Nedugo nakon toga postao je komandant bezbednosne zone u južnom Libanu, gde je ispod uštrkane uniforme pukovnika odjednom izronio gerilac-avanturista. U upotrebu je vratio načela tajnosti, kamuflaže i obmane, koja su mu bila poznata još iz vremena koje je proveo u Gazi, a njegovi vojnici su za svog tajanstvenog vođu smislili novo ime. Zvali su ga „Kralj senki“. Odgovarao mu je život u Libanu, koji je obilovao tajnim aranžmanima, izdajama, svirepošću i fantomskim ratovima. „Bejrut sam dobro poznao“, ispričao je kasnije, „još pre nego što je moja tenkovska brigada ušla u grad“. Nije se odrekao svojih tajnih avantura ni po završetku Libanskog rata. Načelnik Generalštaba, Moše Levi, 1984. godine uputio mu je zvaničan ukor zbog toga što se, obučen kao Arapin, muvao oko terorističkog štaba u Bahamdunu.

Tokom Intifade (palestinskog ustanka koji je trajao od 1987. do 1993. godine), kada je u svojstvu savetnika načelnika Generalštaba, Jehuda Baraka, premešten na Zapadnu obalu, Dagan je nastavio sa svojim starim navikama, uspevši da nagovori čak i Baraka

da mu se pridruži. Tako su njih dvojica – u stilu pravih Palestinaca – obukli trenerke, pronašli neoplovni mercedes sa lokalnim tablicama i krenuli u vožnju po opasnoj kasabi Nablus. Kada su se vratili, čuvari na ulazu u Generalštab su se prvo uplašili, a potom i zapanjili shvativši ko sedi na prednjim sedištima automobila.

Sada već general-major, Dagan je 1995. godine napustio vojsku kako bi sa prijateljem Josijem Ben-Hananom godinu i po dana putovao motociklom po Aziji. Putovanje je prekinula vest o atentatu na Jicaka Rabina. Pošto se vratio u Izrael, Dagan je neko vreme vodio antiterorističku službu, bez mnogo volje se okušao u poslovnom svetu, i pomogao Šaronu tokom njegove izborne kampanje za Likud. A onda se 2002. godine povukao u svoju seosku kuću u Galileji i posvetio se svojim knjigama, gramofonskim pločama, svojoj slikarskoj paleti i vajarskom dletu.

Trideset godina nakon Gaze, penzionisani general se ponovo upoznao sa članovima svoje porodice — „Iznenada sam se probudio i shvatio da su mi deca već potpuno odrasli ljudi” — kada ga je pozvao stari prijatelj, premijer Arik Šaron. „Hoću da staneš na čelo Mosada“, rekao je Šaron svom pedesetsedmogodišnjem prijatelju. „Za Mosad mi treba direktor sa nožem u zubima“.

Bila je to 2002. godina i Mosad je polako gubio snagu. Neko-liko promašaja iz prethodnih godina nanelo je njegovoj reputaciji veliku štetu; neuspeh vezan za atentat na jednog od najvećih vođa Hamasa u Amanu, o kome se mnogo pisalo, kao i zarobljavanje izraelskih agenata u Švajcarskoj, na Kipru i Novom Zelandu – u velikoj meri su okrnjili ugled organizacije. Poslednji čovek koji je vodio Mosad, Efraim Halevi, nije ispunio očekivanja. Nekadašnji ambasador pri Evropskoj uniji u Briselu, on je bio dobar diplomata i analitičar, ali nije bio ni lider ni borac. Šaron je želeo da na čelo Mosada stane hrabar kreativac sa odlikama lidera, neko ko će se bespoštedno i na sve načine boriti protiv islamskog terorizma i iranskog nuklearnog reaktora.

Dagana u Mosadu nisu dočekali raširenih ruku. S obzirom na to da se radilo o outsajderu koji se najviše bavio konkretnim operacijama, nije pokazivao neko naročito interesovanje ni za učene analize, ni za tajno diplomatsko razmenjivanje podataka. Nekoliko visokih oficira Mosada je iz protesta podnelo ostavku, ali to Daganu nije bilo bitno. Obnovio je operativne jedinice, uspostavio bliske odnose sa tajnim službama drugih zemalja i počeo da se bavi opasnošću koja je pretila iz Irana. Kada je 2006. godine izbio Drugi libanski rat, koji je ostavio strašne posledice, on je bio jedini izraelski lider koji se usprotivio strategiji zasnovanoj na obimnom bombardovanju iz vazduha. Verovao je u kopnene ofanzive, sumnjao u to da se avijacijom može dobiti rat, i iz cele priče izašao bez mrlje na obrazu.

Uprkos tome, novinari su ga oštro kritikovali zbog njegovog odnosa prema podređenima. Isfrustrirani penzionisani oficiri Mosada potrčali su da novinarima ispričaju svoja sitna nezadovoljstva, tako da je Dagan neprestano napadan u medijima. „Koji, bre, Dagan?“, napisao je jedan popularni kolumnista.

A onda su se jednog dana naslovi promenili i dnevne novine počele su da se pune člancima koji su obilovali superlativima, i koji su na sva usta hvalili „čoveka koji je vratio čast Mosadu“.

Pod Daganovom kontrolom Mosad je uspeo u onome što je do tada delovalo nezamislivo: u Damasku je eliminisan ludi ubica Hezbolaha, Imad Mugnijeh, uništen je nuklearni reaktor u Siriji, u Libanu i Siriji su likvidirane najveće terorističke vođe, i – što je bilo najvažnije od svega – počelo se sa neprekidnom, beskompromisnom i uspešnom kampanjom protiv iranskog tajnog programa za nuklearno naoružavanje.